

NÉP ÉS NYELV

I. ÉVF.

10. SZÁM

1941. OKTÓBER

Kodolányi János olyant mond, ami nincs.

Most valloam meg az utolsó közleményben, hogy eltévesztettem a cikksorozat címét. Ezt kellett volna írnom: *Kodolányi Jánosék olyanokat mondanak, amik nincsenek.*

Mert többen vannak ők, lévén afféle többel jobbak.

*

Egy „feudális“ jelleggel nem vádolható miniszterelnökünk egy-két évtizede ezt mennydörögte oda az ellenzéknek:

— Némuljanak el a törpe minoriták!

No én nem vagyok ilyen türelmetlen; unatkoznám egyedül a csárdában.

Örültem, mikor Kodolányi védelmére egymás után robogtak föl hadvész-ülte képpel a Szíjak, az Admirátorok, a pálóczi Horváth Lajosok. Hiszen az ő stylusuk adott nekem alkalmat olyan stylusú nyelvtörténeti cikkek írására, melyeket elolvashattak és megérthettek azok is, akik nyelvtörténeti műveket nem szoktak olvasni.

Búmra esett hát, hogy először Kodolányi jelentette ki, hogy ő mármost elnémul, azután meg pálóczi Horváth Lajos, hogy ő is elnémul — Admirátorostul. (L. Magyar Élet VI:12:14.)

Szìj meg — már egyszer megdicsértem ovatosságáért — engem-kikezdését mindjárt avval kezdte, hogy azt mondta, hogy semmit nem mond.

Csak úgy tett, mint ** bácsi.

** bácsi éppen nem volt ugyan gentry, de a gazdálkodáshoz mégsem értett, lévén holta napjáig albíró és „részben megvizsgált jogtúdor“. (Tudniillik ** bácsi soha nem tette le valamennyi „jogtúdori“ szigorlatát, de megkezdeni megkezdte: ezért, mikor közben algimnáziumi igazgató volt, az évvégi Értesítő címlapjára így nyomatta ki a nevét: „**, részben megvizsgált jogtúdor.“)

Ennek a ** bácsinak házon, pénzen kívül százharminc holdas tanyája is volt János béres botja alatt.

Mondom, ** bácsi semmit nem értett a földhöz, melyből vételett és vitetett föl a részben való jogtúdorságig, de hát mégis csak ellenőriznie kellett Jánost. Még pedig úgy, hogy az észre ne vegye, hogy a tekintetes gazda ura azt sem tudja, hogyan kél a rozs: zölden-e, vagy vörösen.

Mikor hát ** bácsi ki-kicsapott a tanyára, hát csak fölment ott egy kunhalomra, szeme fölé ernyőzött a tenyerivel, és szét-nézvén de nagyon bölesen a világnak azaz a százharminc hold-nak mind a négy sarka felé, óvatosan csak azt hajtogatta, de — mondom, — nagyon böles képpel:

— Hibákat látok, János! Hibákat látok, János!

Még a fejét is csóválgatta.

Erre aztán János, látván a tekintetös úr böles képét, mentegőzésre fogta a dolgot, s annak során minden valóságos hibát megvallott, amit elkövetett szántásban, vetésben, trágyázásban, meggyezésben, s fogadkozott, hogy jövődre vigyázóbb lesz.

Igy lett ** bácsi okosabb, János pedig ötöle tartományosabb, mint afféle dolga-értő gazdájától.

Szűj is elégnek tartja csak ennyit mondani: Hibákat látok! Elégnek tartja annyit mondani, hogy: Mészöly „nyelvészeti megállapításai” „nagyon is vitatható”-k, de „nem próbál tárgyi tekintetben Kodolányi védelmére kelni.” (L. Magyar Út X:29:5.)

Csak éppen hibákat lát!

De én nem vagyok ám János.

*

Admirator már, azaz pálóczi Horváth Lajos (ugyan hogy keveredhetett Szűjak és Kodolányiak közé?), meg kell adni, ki mer állani. Amilyen bátran kiszalajtja a száján azt, hogy a Nép és Nyelv ötezer pengőket sajtol ki az Akadémiától, ez a nemzetközi demokrata, Mészöly Gedeon pedig, fő-fő zsidó szabadkúmihes vagy mi a csuda — éppen olyan bátran tanítja Mészöly Gedeont a magyar nyelvre is (nem tudom, melyik középiskolás nyelvtan alapján).

Igy tanít (Magyar Élet VI:6:12):

„Mészöly nyelvész úr, bár saját nyelvezete nem a legkifogástalanabb, eléggé bővelkedvén az olyan »célkitűzéses« divatos kifejezésekben s a Karácsony Sándor kitűnő könyvében (a Magyar Észjárásban) méltán kipellengérezett budapesti »fordítás-nyelv« virágaiban, (sőt a 44. oldalon még igeragozási hiba is előfordul: n á n k - o t í r n ó k helyett) — szóval Mészöly Gedeon ilyen gerendák birtokában* d ü h ö s e n k ö p k ö d Kodolányi Jánosra, történelmi regényeinek állítólagos szálkái miatt.”

Szép egy mondat.

Az én stylusom bizony nem kél evvel szépségversenyre. Különben sem védem soha szépségét annak, amit írok, csupán igazságát. Pálóczi Horváth Lajosnak abban a célkitűzéses kifejezésekben és a Karácsony könyvében (a Magyar Észjárásban) kipellengérezett fordítás-nyelv virágaiban szűkölködő mondatában, gerendáim birtokában — bin-ben-ban — én csak azt a kis fakó

* Értsd: Im Besitze etc.

magot kopogtatom meg (nem üres-e?), hogy: „a 44. oldalon még igeragozási hiba is előfordul: n á n k - o t í r n ó k helyett.”

Kotty belé, szilvalé!

Aki bizonyítványt is osztogat másoknak finn-ugor nyelvészettől, mint Horváth Kodolányinak, annak tudnia kellene a magyar tárgyas igeragozásról a következőket:

Finnugor személyragosak ezek az igealakjaink: *adnám, adnád, adnánk, adnátok*. Ezek mellett eredetileg mind határozott, mind határozatlan tárgy lehetett. Az ugor nyelvből való kiválás utáni fejlődmények ezek: *adnék, adnál*, — ismereteseek az egész magyar nyelvterületen. Külön magyar fejlődmény az *adnók* is, de ez soha nem járta egész nyelvterületünkön, ma sem, ma is csak erdélyi nyelvjárásokban dívik. Az *adnánk* típusnál csekély háromezer évvel fiatalabb az *adnók* típus. Kazinczy azért kapta föl és terjesztette az irodalmi nyelvben, hogy azt minél inkább megkülönböztesse a pórok nyelvétől. (Ez a népi írók stylprogramja is?)

Am írjon hát pálóczi Horváth Lajos '*adnók* (azt)'-ot ormánysági szakértőivel együtt, de énnekem hagyja meg a négyezer éves '*adnánk* (azt)'-ot. Igaz, hogy így mondja minden ormánysági parasztember is, de én Kukoricza Jancsival vígasztalódom: „Egy kicsit parasztos, de én nem szégyellem.”

*

A miatt, hogy helyes archaizálásra Voinovich Géza művéből mutattam elő példát; Kodolányi Voinovichhoz is odakapott. Természetesen úgy, hogy közben olyant is mondott, ami nincs: „No, de hová kanyarodik végül is a r a v a s z M é s z ö l y ? ... Olvas-sam csak el a *Mohács*-ot, abban nem mond *kerál*-t senki, hanem *király*-t!” (L. Magyar Élet VI:4:6.)

Ilyent mond Kodolányi — o l y a n t mond ...

Mert nem igaz ám, hogy a *Mohács*-ban „nem mond *kerál*-t senki”; nem igaz ám, hogy én vagy más ezt állította volna. Azért dicsértem Voinovichot, mert tudta, hol kell *Mohács*-ában *kerál*-t mondatni, hol *király*-t. (NNyv. I:46—7.)

És ezért Kodolányi az embernek, magyarnak, tudósnek csakugyan nem kodolányias Voinovichra „finom ízlés”-sel ezt agyarogja oda: „Arany László hagyatékának finomízlésű kiaknázója.”

*

Herczeg Ferenc regényéből is idéztem példát helyes archaizálásra. (NNyv. I:45—6.) Kodolányi — amúgy Szíj-szerűen — nem cáfolja az idézett példa helyességét, csak, hogy hibákat lát, azt jelzi egy üres fölkiáltással: „Herczeg érti az archaizálást!” (M. Élet VI:4:6.)

Horváth ebben a kérdésben is merészebb, meggondolatlanabb.

Ő is alkalmaz szónoki fölkiáltásokat: „Hát az Isten áldja meg ezt a Mészöly Gedeon nyelvész urat .... hogy ... ezt a hivatalainkban »eszközölt» papiros-nyelvet az archaizálás reme-

kének nyilvánítja! (M. Élet VI:6:13.) De ennek a fölkiáltásnak már magja is van, ha nem hasznos is.

Merészség és meggondolatlanság így jellemezni azt az én Herczeg archaizálásáról való véleményemet, melyet szóról szóra így írtam meg Kodolányi régieskedhetnémségéről szóló cikkemben (NNyv. I: 45—6):

„Csak helyén és helyesen kell archaizálni, mint például Herczeg *Pogányai*ban Omodé és a besenyő bojtár beszélgetése mutatja; mesterien van beleszöve egyik nyelvemlékünk, az úgynevezett *Bagonyai Ráolvasás*: »... Vitézkoromban, mikor még gyöngé volt a hitem, egyszer megsántult a paripám. Jól van! mondom, most hát megtudom, hogy melyik az igaz isten. Először elmentem egy bábaasszonyhoz, hogy régi szokás szerint bájoló imádságot mondjon és meggyógyítsa a lovamat. Mondott is és én egy hódbőrrel fizettem érte, igaz, csak nyári bőrrrel. De bizony az öreg isten nem segített a lovamon. Akkor aztán elmentem az öreg remetéhez, aki Kevével szemben lakott az erdőben. Eleintén nem akart imádságot mondani a lovamra, de mikor egy kicsit megnyomorgattam, mégis mondott. Szól pedig az ő imádsága ilyképpen: Urunk Krisztus számár hátán Gyerusálemba ha ment, ő számara megsántult vala. Azt meglátá Boldogasszony. Az szót mondta vala: Fiam, Jézus Krisztus, megsántult lovad. Krisztus hallá a szót, mondá: Én édes szülém, anyám! Megsántult, mert lába kimarjult. Én édes fiam Jézus Krisztus, parancsolok te szent híreddel és te akaratoddal, hogy a te lovad megvigassék. — Így imádkozott az öreg és másnap a lovam lába meggyógyult. Akasszanak föl az út szélén, ha nem így történt! Most már ítélj magad, Bozdurgán, hogy a kettő közül melyik az igaz Isten.“

Most már ítélj magad, olvasó — ezt már én mondom — hogy „papiros-nyelv“-e ez, melyet „Mészöly Gedeon nyelvész úr“ az idézett sorokban „az archaizálás remekének“ nyilvánított?

Mi a papiros-íz Omodé beszédében?

Eszembe jut ezekről a Magyar Élet-beli nyelv-ízlelőkről az egyszeri férj, akit első felesége kozmás ételre szoktatott, s e miatt a második feleség főztje sehogy nem ízlett neki mindaddig, míg egyszer az is oda nem kozmásította az ebédet. Ezeknek kozmás köll.

Igazán, Horváth nem csupán fitymálja a jót, hanem a rosszát meg kommandálná is. Azt akarja, hogy ha Herczeg történelmi regényt ír, abban csiszár-nak ne a 'fegyverkovács'-ot nevezze, hanem a 'lókupec'-et, mert hát — így tanítja Horváth Herczeget: „a csiszár lókupec, nem pedig fegyverkovács.“ (Magy. Élet VI: 5: 13. — *Admirator* álnéven.)

Persze annak, hogy Herczeg annyira nem ismeri a magyar nyelvet, hogy csiszár-t ír *fegyverkovács* helyett, az az oka, hogy

— német származású. Hiszen csak a Szíj—Kodolányi—Horváth-féle magyar tudhatja azt, hogy a fegyverkovács *fegyverkovács*, nem *csiszár*.

Ejnye, ejnye, ezek a Hunfalvy—Budenz—Szinyei—Herczeg-féle németek! A magyar nyelv kártévői!

„Elég volt az asszimilációból!” — kiált föl Horváth csonka-magyarországi bölcsességgel. (Magyar Élet VI:5:14.)

Nehogy valamely asszimilált a *fegyverkovács*-ot *csiszár*-ra változtassa!

„Jobb lenne, ha nemzetiségeink nem igyekeznének minden áron asszimilálódni!” — feddözik Horváth nagy külpolitikai bölcsességgel (uo.) önkéntelenül emlékeztetvén engem Versec, Pozsony, Nagyenyed és vidékeik derék népének történetére.

De hát az a fő a Horváth-féle nyelvzakértőnek, hogy valamely asszimilált ne írjon *fegyverkovács* helyett *csiszár*-t történelmi regényben!

„S itt most ne hozakodjék elő senki azzal az ügyefogyott, elkoptatott enyhítő körülménnyel, hogy hát »szegény Herczeg csak 18 éves korában kezdett magyarul tanulni,* még szép tőle, hogy ennyire megtanult!» Tetszett volna neki korábban neki-fogni a nyelvtanulásnak, — vagy később az írásnak! Csak nyert volna vele mindenki. A magyar irodalom nem Berlitz-iskola.** (Hangoskodik tovább ugyanott.)

Tehát Horváth szerint addig kellett volna várnia Herczegnek a magyar regényírással, míg meg nem tanulta volna azt, hogy a *csiszár* nem *fegyverkovács* volt.

Megint eltalálta Horváth szarva között a tőgyit.

Hiszen éppen hogy pálóczi Horváth Lajosnak kellett volna várnia az írással mindaddig, míg meg nem tanulja, hogy:

1. *fegyverkovács* a *Waffenschmied* minapi fordítása (kérdezze meg Karácsony Sándort!),

2. a *fegyverkovács* igaz, ősi magyar neve: *csiszár* v. *csiszár*.

Ha fiatal emberek francia pezsgőtől berúgnak, később már a komiszabb is ízlik nekik, csak francia címkés butéliában szolgálgják föl nekik. Karácsony Sándor „Magyar észjárás”-ától annyira megmámorosodott Horváth, hogy ha erre az igazán „fordítás-nyelv”-szerű *Waffenschmied* = *fegyverkovács*-ra ráragasztják a „magyar észjárás”-címkét — nyeli az istenadta Horváthja, nyeli, és csettintget jóízűen a nyelvérzékevel és kínálgatja a komisz *fegyverkovács*-cal Herczeg Ferencet, sőt még engemet is.

Hát csakugyan tökéletlen asszimiláltak-e azok, akik a *fegyverkovács* szívébe a *csiszár* szó törét döfték? Rendezzünk tetemre-hívást!

Balassa gróf uram, mármint a Bálint, álljon elő nagyságod!

* Persze, ez sem igaz! M. G.

** Hanem önképzőkör! M. G.

Gróf Balassa Bálint összeüti a sarkantyúját és így énekel a végbeli vitézek tavaszi multságáról (In laudem verni temporis):

Ki szép fűvön lévén, bánik jó lovával,
Ki vígan lakozik vitéz baráttával,
Ki penig véres fegyvert tisztíttat tsiszárral.
(1693-i kiad. 27. l.)

Mit gondol Horváth? Azt-e, hogy Balassa lókupeccel tisztíttatta véres fegyverét, vagy pedig Bálint úrfiút azelőtt Bauernek hívták s azért tartja fegyverkovácsnak a csiszárt, akárcsak ez a magyarul szintén nem tudó Herczeg?

Jöjjen mast kegyelmed, Fel-Vinci György uram, mit tud kegyelmed?

Elmondja az általa anno 1699. irattatott „Római Császár Kegyelmes Urunk és Koronás Királyunk ő Felsege Erdélyi Proto-Notariájának és Cancellariájának hűtes Notariussinak és Iródeákinak illendő Ditsireti“-ből e következő sorokat:

L á t o d a' f e g y v e r t - i s
H a j ó K o h b ó l k ö l t - i s
M i n d a d d i g n e m v i s e l i k ,

M í g v a g y C s i s z á r o k n a k
V a g y l a k a t o s o k n a k
K e z e k r a j t a n e m t e c z c z i k ,

Á m b á r m e s s z ű l h o z z á k
D e m e g p a l l é r o z z á k
S' o l d a l o k r a u g y k ö t i k .

(13. l.)

Hát Felvinci György uram vagy lakatosra vagy lókupecre bízta fegyvere pallérozását? Avagy német anyanyelvű volt?

Halljuk most Dálnoki Veres Gerzson uramat, Rákóczi fejedelmünk nemes testőrző seregének őrnagyát:

Kún-Szent-Miklós mellett táborra találánk.

I t t a z n a g y h é s é g b e n l a k á n k v a g y k é t h é t i g ,
O n n é t m e g i n d u l á n k , m e n t ű n k é p e n H o r t i g ;
O t t m u l a t a z t á b o r h e l y b e n v a g y k é t h é t i g ,
O n n é t e n g e m k ű l d n e k G y ö n g y ö s v á r o s á i g .

R e g i m e n t f e g y v e r é t o d a v i t t e m v a l a ,
S o k l a k a t o s , c s i s z á r a z v á r o s b a n v a l a :
A z t m e g e s i n á l t o s s a m , p a r a n c s o l v a v a l a . . .
A z n a g y p e s t i s e n g e m o t t s z o r í t o t t v a l a .

(Thaly: Adalékok II : 363.)

A pestis miatt meg is füstöltette magát vitéz kuruc Veres Gerzson uram, még pedig hasznosan. Ha ő is odaveszett volna a dögben, nem tehetném föl ezt a kérdést a Herczeget archaizálásból lekéztető Horváthnak: lókupeccel csináltatták-e a regiment fegyverét a kurucok, vagy pedig Veres Gerzson époly rosszul tud magyarul, mint Herczeg Ferenc?

Most egy szegény hegedős toppan elé, a „mívesek lakodalmá”-ba jött. A csiszárokat nem árusokkal, hanem kézmívesekkel együtt emlegeti, csertörő vargákkal, pölyhös szücsökekkel, szurtos lakatosokkal, tetves borbélyokkal, kevély ötvösökkel, kicsinyenként sokat lopó szabókkal együtt:

Csiszárók, rátok
Mast szépen szólok —
Eja!
Hogy ti is mastan
Ajándékoznátok,
Kardokkal engem
Fölruháznátok —
Hej, jo-jo-jo-jo!

Mivetek ékes
És igen kedves —
Eja!
Mert nagy-szép-fényes,
Pogányon éles;
Kitül rémülés
Hamar nekik lesz —
Hej fa, la-la-la!

(Thaly: Vit. En. I : 365.)

Ez már népmű. Nem „éppen elég idegen elemet felszívott, beltenyésztéstől féltő középosztályunk”-beli. Ennek már pálóczi Horváth is hihet. Elhiheti, hogy evvel a szegény hegedőssel együtt Herczeg is, bár ő „az úri kaszinók dédelgetett kedvence”, mégis jobban tudja, mi volt a császár, mint pálóczi Horváth Lajos nyelvészlekeztető úr, ugvis mint nem „klikkek szerint való író-mészárló.” (M. Él. VI:6:12.)

Mikor Ferenc József az egyik Kállayt megkérdezte, mióta birtokos a vármegyében, az így felelt: Ezer év óta, felség! A felség pedig szeliden megjegyezte: Szép, de az én családom egy kissé többre vitte. Elhiszem, hogy pálóczi Horváth is ha nem ezer, de több száz évvel ezelőtt elkezdett magyarul tanulni, előbb, mint Herczeg; de hát — mint Balassa Bálint, Felvinczi György, Veres Gerzson meg a névtelen hegedős bizonyítja — Herczeg egy kissé többre vitte Horváthnál a régi magyar nyelvnek helyes archaizálás megítéléséhez szükséges ismeretében.

Jó lesz hát, ha Horváth folytatja komolyan nyelvünk tanul-

mányozását; mielőtt a helyes archaizálás és magyar nyelvtörténet kérdéseiben — én kérek bocsánatot az ő kifejezéséért — „gerendák birtokában dühösen köpködni“ akár énram, akár másra. Ajánlok is egy alkalmas tankönyvet.

Ezt:

„Királyi Beszélgetéseknek, és a' beszéd között elő-forduló dolgoknak, nem különben Frantzia Példabeszédeknek, értelmes mondásoknak, és kiváltképen-való szóknak össze-szedegatése, melly ez előtt meg-vizsgáltatván és meg-jobbittatván Frantzia és Német nyelven ki-bocsáttatott, mostan pedig a' Magyarnak helyesen hozzá-adásával, és az igen hasznos Toldalékkal meg-bővítettén, ujonnan ki-nyomtatattott, cum licentia superiorum. Pozsonyba, Royer Ferentz Antal Királyi Priv. Könyvnyomtató által, 1749-dik Esztendő.“

Ebben a könyvben francia-német-magyar párhuzamos szövegek vannak. Aki nem ért meg annyi magyar szót, amennyit egy Herczeg Ferenc már megért, az is mindenik magyar szónak értelmét kiokoskodhatja francia és német megfelelőikből.

Imé:

„Voici un Fourbisseur de mes Amis qui vous vendra de bons Fleuréts.

Da ist ein Schwertfeger, mein guter Freund, der wird euch gute Rappier verkaufen.

Ihol vagyon egy Tsiszár, az én barátom, jó koszperdet (kardot, szablyát, pалlost) fog Kegyelmednek el-adni.“ (13. l.)

No!

Míg el nem kezd nyeríteni a koszperd meg a kard meg a szablya meg a pallos, addig én árulatójukat nem tartom lökupecnek.

Sem pálóczy Horváth Lajost Kodolányi archaizálása méltatlan méltatójának.

Mert méltó hozzá.

Egyebekben is.

Hogy mi ez az „egyebekben“, azt megvilágítja, ez a Horváth emlegetett cikkeiből való részlet:

*

„Mottó: A Magyar Tudományos Akadémia Mészöly Nép és Nyelv c. füzetkáját évi ötezer pengővel támogatja...“ Nemrégem kezembe került egy »Nép és Nyelv« című nyelvészeti füzetke. A füzet szerkesztője, kiadója és cikkírója, bizonyos Mészöly Gedeon — a nyelvészetből átesapva az irodalom területére — epésen, durván és főképen indokolatlanul megtámadta Kodolányi Jánost, a kiváló magyar író... Herczeg Ferenc történelmi regényét, a Pogányokat állítja Kodolányi elé, mint a helyes

* Az Akadémia megcáfolta. (M. Élet VI : 7.) M. G.

archaizálás ragyogó példáját... Mikor végigolvastam s felháborodva a sarokba vágtam a piros betűs című röpiratot, barátom, aki megajándékozott vele, várakozó mosollyal nézett rám... — Na, mit szölsz a cikkhez? — kérdezte jól-értesült barátom... Jól értesült barátom mosolyogva hallgatta végig felháborodott filippikámat, s csak a végén szólalt meg: — Nem jól fogod meg a dolgot — mondotta — itt nem az a lényeges, hogy Herczeg tud-e magyarul írni vagy sem... — Nem ez a lényeges? Hát mi az Isten csudája lehet lényeges egy irodalmi és nyelvészeti vitában, ha nem ez?! — Az, hogy Mészöly is és Herczeg is ugyanannak a nagy szervezetnek a tagja. — S barátom megsúgta egy közismert, nemzetközi, zsidó irányítás alatt álló szervezetnek a nevét. — De hiszen ezt a szervezetet tudtommal még a kommun utáni esztendőben feloszlatták... Tűrhetetlen állapot az, hogy miután annak idején hivatalosan feloszlatták a különféle titkos szervezeteket — így többek között a szabad-közműves páholyokat, — hogy ezek után most szemet húnyunk mindenféle sötét, földalatti érdekszövetkezet újjáéledése és másodvirágzása fölött... Elég volt a titkos összefogásokból, a különféle misztikus és szimbólikus, de céljaikban és tetteikben nagyon is reális földalatti szövetkezetekből. A föld alá velük, — de ne csak szimbólikusan!*** (L. pálóczi Horváth Lajos: Elkésett Kritikák. XV. Irómészárlás klikkek szerint. — Magyar Élet 1941. júniusi szám 12—15. l.)

No de ilyen könnyen kiírni egy magamfajta szerény állami közalkalmazottról azt, hogy tiltott, titkos politikai társaság tagja? Kistarsán kapok tanszéket, ha megtudja Keresztes-Fischer!

*

Csontos Andor bátyáméknál gépeltetés közben eltörött a járgánykerék: javíttatni Baracs-káról Pestre küldte a kocsisával. A kocsis vissza is hozta nem sokára épen, de ilyen számlával: „100 azaz Tíz forintról osztrák értékben“... stb.

Andor bátyám aztán e szavakkal feddette meg a második nulláért:

— Hallod-e! Az okmányhamisítás csak azoknak a huncut uraknak való, nem az ilyen böcsületes parasztnak, mint te!

*

Az olyan mondás is, ami nincs, csak olyan Századunk-, Forrás- és Magyar Élet-beli „szemlefiúknak“ való, akik olyan okosan tudnak célozgatni, hogy támadásuknak nem lehet (mint Horváthénak) sajtópör a

(vége.)

Mészöly Gedeon.

*** Affenét? M. G.